

במדינה

העם הפרשה הטובה

„זה דומה לשיטה הנושנה בה משתמש העולם התחתון“, אמר הרופא הסופר ד"ר יעקוב ווינגל, „שני גנבים מתחילים לפתע להתקוטט באמצע הרחוב. מסביבם מתקהלים סקרנים. בעוד אלה מסתכלים במתיחות במכות, מריקים שותפי הגנבים את כיסי הקהל.“

מבחינה מסויימת, היתה זאת הגדרה קר לעת למה שנעשה השבוע בארץ. אומנם, הקרב בין דויד בן-גוריון ופנחס לבון לא היה מתוכנן. אולם בעוד הציבור כולו עוקב בנושמה עצורה אחרי המאבק, מצאו כמה וכמה אנשים במדינה את ההזדמנות כשרה לעשות את שלהם:

● לוי אשכול הסיל על הציבור היט לים אכזריים, שוירדו את רמת-המחיה. בתקופה אחרת, היה הדבר גורם לזעקה אדירה. הודות לפרשה, עבר הדבר כימעט בשקט.

● משה דיין נגרר מכישלון לכישלון, בתפקידו הממשלתי. אחרי עסקי-הביש של המאנימיקרי, בא עסקי-הביש של הלול (ראה עמודים 16-17). בתקופה אחרת, היה הדבר מחסל את הקאריירה שלו כשר החקלאות, ואף יותר מזה. הודות לפרשה, בה מילא דיין עצמו תפקיד מרכזי, לא שם איש לב לעיסוקו הממלכתי בישראל.

● מדיניות-החוץ הישראלית התנגדה תחת מטר של מהלומות אמריקאיות, שהעמידו בספק את כל הישגי ישראל ביבשת השחורה עד כה. משרד-החוץ יכול היה רק למלמל, בחוסר-אונים מוחלט, מדי יום מיום: „אנחנו מופתעים.“

● משפט אייכמן נתקל בשורה של מיכ שולים, שניבאו רעות למשרד המשפטיים. (ראה הנידון).

כל אלה, ורבים מעמיתיהם, יכלו רק להיאנח בחשאי: „יבורך השם על הפרשה.“

אפראסיה

„משרתי האימפריאליזם“

לפני שבוע נאמרו בתל-אביב כמה משפטים, אשר מדינאי ישראל קיח בכל מאורם כי לא ישמעו אותם. היתה זאת תיקוהת שחא. כי עצם מעשיהם של אותם מדינאים, הם שגרמו לאמירת הדברים הבלתי-נעימים. הדבר אירע בעת הרצאה, על הקונגו, אותה הירצה הד"ר משה מני, בחסות ה-אגודה לידירות ישראל-בלגיה. דקות ספורות לפני התחלת הנאום הופיעה באולם קבוצה בת כ-20 אפריקאים, משתתפי הסמינאר האפריקאית של ההסתדרות, בלבושם הלאומי הסגוני. הם קראו בעתון מפא"י הצרפתי, לאינפורמטיון, על ההרצאה ומ' כיוון שהשתוקקו לשמוע דעתם של ישראלים על מאורעות הקונגו, באו במרוכז.

כעס גובר הקשיבו לדבריו של המרצה, שתיאר בצרפתית את מופעל הבלגים ב' מושבתם-לשעבר. סיפר אחד מהם השבוע: „לא אמרנו מילה כאשר קבע כי בני הקונגו עצלנים, אהבים שיכר ונגועים במחלות, מין. גם כאשר הכריז כי הצרות החלו רק אחרי שפאטריס לומומבה התמנה ראש ממשלה, ישבנו בשקט.“

רק אחרי שסיים הרופא, שהיה חבר ה' משלחת הרפואית הישראלית בקונגו, הרים אחד מן האורחים האפריקאיים את ידיו וביקש את רשות הדיבור.

היה ברור כי יתקוף את דברי המרצה. הניצירק בא. וישיב-ראש האסיפה החליט למנוע את התייכות, שלל את רשות הדיבור. כאן פקעה סבלנות האורחים. „משרתי ה' אימפריאליזם!“ קרא אחד מהם. במעגל שנוצר סביבם, התפתח ויכוח על פיצול-האישיות המזור של ישראל, בכל הנוגע למדיניותה האפראסית. מצד אחד הגשת עזרה טכנית ועריכת קורסים וסמינארים — ומצד שני התנכרות שיטתית בזירה העולמית, לכל שאיפותיהם של עמי אסיה ו-אפריקה המשתחררים.

בלט במיוחד בין האורחים גבר תמיר, בלגיה הצהובה של אנשי סנגאל. התבלטותו לא היתה מקרית. כי חאגי איבראהים דיאלו, פרופסור למאתמטיקה לפי מיקצועו, יוצא-דופן גם בארצו שלו. הוא איש אופוזיציה מיובהק, שוכח למילגה הישראלית אך ורק

השבוע הודה דיין בכנסת כי ייצא המאנימיקרי נפל השנה בהרבה מן הייצוא בשנה הקודמת, לפני שנכנס לתפקיד, ולפני שהרעיש עולמות סביב תוכניתו הגראנדיוזית.

אברהם דיאלו

עין אוהדת וגישה מנוגדת

בהתערבותו של נציג ישראל, בעוד שיתר המשתתפים הסנגלים זכו להמלצת ממשלתם ונציגי צרפת.

דיאלו, 28, הוא בן לאחת המשפחות המלכותיות של סנגאל. אל הפוליטיקה הגיע על פי קריאת מנהיגי ארצו, אשר לפני שנתיים פנו אל בני עמם להיאבק בשלטון הצרפתי, עד למתן עצמאות מלאה. המנהיגים בגדו בדגל שהם עצמם הניפו, השאירו את ארצם תחת שלטון צרפתי, במסגה של חברות באיחוד הצרפתי. דיאלו לא בגד. בי משאל-העם על עתיד סנגאל, ריכז סביבו משכילים ויצא למסע בין השבטים שיאמרו „לא“ לדה-גול. מתוך 21 אלף „לא“ שהוטלו לקלפיות סנגאל, נספרו 18 אלף בחוץ קוואמאס, שם הציג דיאלו את מועמדותו. היה זה, על כן, מובן מאליו שאדם כזה משתייך למחנה האפריקאי התובע את עצמי-אות אלגיריה, תומך בפאטריס לומומבה ומתנגד לניסויי-האטום במדבר אל-צ'חרא. כאשר בא, עם יתר 70 משתתפי הסמינר, לישראל, היה מוכן לראות בעין אוהדת את המדינה. אולם שום הרצאה מבין אלה אשר ה-70 בני אפריקה ואסיה שמעו בבית פעילי ההסתדרות בתל-אביב לא שינתה את עמדתם באותן בעיות-יסוד — עמדה המנוגדת לחלוטין למדיניותה הרשמית של ממשלת ישראל. במצב כזה היה זה רק עניין של זמן עד שיופיע ניצוץ שיצית את להבת ההסתייגות הגלויה. ניצוץ זה ניתן באותה הרצאה מסעם האגודה לידירות ישראל-בלגיה.

יחסים מרחביים

לוחמה פסיכולוגית

הכותרת היתה מעוררת וזועה: „דובר ה' פל'ן: נמנע מיהודי אלגיריה לעלות לישראל“ נאמר בה. „המורדים עשויים לדרוש ביסוד צורכומיית“ על החתום: מוריס קאר „שליח הארץ בפאריס“, אשר ליצנים ישראליים בבירת-צרפת קוראים לו „שליח פאריס בהארץ“.

ואכן: ידיעתו של קאר, שהיכתה גלים בארץ וכתה לגיובה רשמית נחפזת של משרד-החוץ, היתה מלאכת-מזשבת של זיוף ערמומי. אילו חוברת על-ידי אגף הלוחמה הפסיכולוגית של המטכ"ל הצרפתי באלגיריה לא יכלה להיות ממוכמת יותר.

הודעה — או „רשמית“? הידיעה כולה היתה בנויה סביב לקטע אחד, שפורסם ביומן הימני פיגארו. קאר עורר את הרושם כי היתה זאת הודעה מנוסחת מטעם „דובר הפל'ן“. האמת היתה שונה לגמרי.

פיגארו פירסם מאמר של סופר י.ל. מאטאי, על שמיו האישיים משיחות עם כמה ממורדי אלגיריה בתוניס. תוך כדי כך הביא דברים שנאמרו לו, כביכול, על ידי „אישיות הקרובה לממשלה הזמנית של הרפובליקה האלגירית“. האישיות לא זוהתה — ועל כן אין כל בטחון שהדברים נאמרו בכלל, או בניסוח זה, בוודאי שאין היא מהווה הודעה רשמית של הפל'ן, כפי שטען קאר.

אולם אפילו הנוסח שפורסם, רחוק מלי הצדיק את הכותרת של הארץ, או את הפי-רושים הנוזניים שהקדים לו קאר. הנוסח (המשך בעמוד 6)

• שהצטיין החודש במיבע אחר. השבוע עון לאכספרס, האוהד את הפל'ן, פירסם מכתב של פרחאט עבאס. ראש ממשלת אל-ג'יריה, שנתגלה לאחר מכן כזיוף אשר פוברק באגף זה.

האבקה ללא סודה טובה במיוחד לידים ולחיתולים